

במדינה

(המשך מעמוד 29)

לאחר מכן התאסרו, ואחר גישאו. שנה ל-
אחר הנישואין גולד עמית.
"מיד לאחר הולדת התינוק התחילו ה-
צרות", מספרת דינה. סימון פוטר מעבודתו
תו בזן. החל מחליף מקומות עבודה בי-
תדירות כשהפרנסה לוקה. את כל זאת
נשאה דינה בסבלנות. היא נשברה רק
כאשר גילו את אוננה כי בעלה בוגד בה.
כאשר חזר באחד הלילות הביתה, בשתיים
לפנות בוקר, התפרצה, עשתה סקנדל. סימון
התפרע, ודינה הזמינה משטרה. מאז לא
ראתה אותו במשך שמונה חודשים.
הפעם — בניעה. היום פתח בהליכי
גירושין, שבמהלכם האשים הבעל את ה-
אשה בנסיון להרעילו. בית-המשפט שלח
לבדיקה פסיכיאטרית, פסק בינתיים כי עליו
לשלם לדינה 300 ל"י לחודש מזונות וכן
להעביר לה את התינוק, שנמצא בידי הוריו
סימון עוד מאז התגוררו בבית-ההורים.
דינה הגיעה לבית-ההורים עם צו בית-
המשפט בידיה, גילתה כי בנה נעלם. היא
פנתה בבהלה לעורך-דינה, מנשה בר-שילטון.
זה הפעיל את ההוצאה-לפועל, אשר גיל-
תה את הסכ המחביא.
הפעם, שפר מולה של דינה, יותר מזה
של אמו של יוסלה, שנכע סבו של עמית,
סבו של יוסלה, נכנע סבו של עמית,
התור את התינוק לאמו בתום השעתיים ש-
הקציב לו השופט.

דרכי אדם

שאגאל

מדליית אל-כרמל

אדיב כמראל (19.5) היה בן עשר בלבד
כאשר גילה לראשונה כי קשים חיי אמן.
היה זה כשהמורה שלו להיסטוריה בבית-
הספר בדליית-אל-כרמל, כפר מולדתו, גילה
במחברת ההיסטוריה של אדיב הצעיר את
דמותו שלו, של המורה, כאשר מגפו ה-
ענק רומס את התלמידים. על תוצאת ה-
גילוי אין צורך להרבות בפרטים.

מאז חלפו תשע
וחצי שנים. השבוע
פתח אדיב את תע-
רוכתו בבית-הגפן
בחיפה, כשבין ה-
מבקרים ניתן למצוא
את ראש-עיריית חי-
פה, ח"כ ג'עבר
מועדי, ונכבדים אחר-
ים.

יצורים מעין
פפים. היתה זו
גולת-הכותרת למא-
מצי של אדיב, ש-
גדל יתום, סיים
עממי בכפרו, עבר לחיפה לתיכון, השלי-
מו בעכו, וכל אותו זמן חלם רק על ציור
יצוריו. הוא למד אצל מרסל ינקו ומיכאל
גרוס ציור, וכן גילוף ופסיפס. ציירי עין-
הוד זוכרים את הצעיר הרדוד שהיה מב-
קר בכפרם תדירות. מתבונן שעות ארוכות
ביצירותיהם.

— וציור "לחני רווק"
כמו שאגאל, להבדיל

האבסטרקטיות, הצביעו על הדמיון, לתבדיל.
עם עבודותיו של מארק שאגאל — לפחות
מבחינת היצורים הרבים המעופפים באחרי.
אלא שיותר מכל השאר, התברך אדיב
הגאה והביישן בבירכתו של אדם שדווקא
אינו מבין בציור: היה זה מורהו הישן ל-
היסטוריה, שבירכו על הישגו בדמעות-גיל.

לפנות אלייך, רותי. אני לא מתלהבת מדר-
גות צבאיות ואף בקושי מבחינה בין טוראי
לקצין. עד עתה נחלתי כמעט רק כשלונות
במשחקי שחמט (זה בעקבות התודעה הקלו-
שה שלי בקרביות).
"עוסקת בספורט באופן אישי אך לא אה-
בת שום קבוצה ולא מתעניינת אף בקצה
שערותיהם של אלופינו אשר על המגרשים."
אם אתה עדיין מהסס, או זו בחדאי תהיה
הפעם האחרונה 80/70 תפנה למדורי.
אז אנא, עשה לי טובה, טוב?

★ ★ ★

מיכרז מס' 1

נורא. אפילו אי אפשר לשטע את מכתבו
של 81/70, הוא פשוט מיכרז לקוני אחד
גדול:

"תאור המחורה":

"שנת ייצור: 1940"

"גובה: 1.75"

"התנעה על ידי: בילוי תרבותי עם

העדפת האיכות על הכמות"

"מצב טכני: רווק חצי מיואש."

"המחיר":

"הנחה של, סוף העונה לצעירות רציניות
ונחמדו בלבד. הצעות נא לשלוח במעט-
פות סגורות אל..."
אז אל תתמהמה, הזדמנויות יש רק
בסוף עונה !!!

★ ★ ★

רציניות:

אם חסר לך באוסף צנתן צעיר ונחמד
מדוע לא תכתבי אל 82/70 הירושלמי?
אז לפני שאת מתשבת לכרסם את הגל-
בוס שלך, בררי אם הפרטים הפספורטיים
שלך עונים על דרישותיו הצנועות: "כן,
שתהיה בעלת אופי שקט, עדינה וחמודה.
חשוב שתהיה ירושלמית ושגילה ינוע
בין 17—19 וחצי."

הכל תואם? בסדר, אז מובטח לך חייל
קרבי צמא חברה, שנמאס לי לבלות את
חופשותי לבד בבית."
ומה את רוצה יותר מאשר הכרזה כנה
מעין זו: "כל כוונותי רציניות לחלו-
טין !!!"

סנדוויץ' רביק

רחל ב. כותבת דרך קבע למדורי, ולא
משנה לה מה. אז גם על חופשה האחרונה
בספרד היא מצאה לנכון לדווח. והנה
המירסם, טרי, ישר מתוכת הדואר: "בחופ-
שתי האחרונה בספרד, היה לי צורך דחוף
בדבק. נגשתי לחנות כדי לרכוש.
"כיוון שהספרדית שלי גרועה ביותר,
ניסיתי להסביר את רצוני בתנועות ידיים.
לקחת פיסת נייר, מרחתי עליה דבק דמינוי,
והצמדתי אליה פיסת נייר שניה. "פני
המוכר אורו. נראה היה לו שהבין, לבסוף.
את בקשתי. הוא ליוו אותי לדלת והצביע
על חנות שעל השלט היה כתוב (באנגלית)
סנדוויץ'.
נשארתי המומה, עומדת במקומי ולא
ידעתי אם להודות לו או לא. מה דעתך?"

נער השבוע

המיפלצות שלי

לקראת סוף השנה קיבלה הכיתה
של רוני לעשות חיבור "מחשבות ו-
הרהורים בסיום כיתה ו' (כללי)". כש-
קראתי אותו נזכרתי בחיבורים הדו-
מים שאני הייתי עושה בסוף כל שנה
בבית-ספר: הייתי מעלה חמש דקות

בשביל זה אני שולחת אותם ללמוד?

צלצול האחרון ולצאת בגלל הביתה.
אכן, היתה זו שנה ארוכה ומפרכת.
שנת הלימודים השישית שלי. ך כמובן
— היא נגמרה כבר. היא מאחורינו.
אז זה שרוננו כתבה את זה, מילא.
אני הרי על הנוער של היום לא צרי-
כה לספר לכם.
אבל מה אתם חושבים המורה עשתה?
הזמינה את ההורים פסלה את החיבור?
לא. היום יש לא רק נוער מודרני, אלא
גם מורים מודרניים. היא נתנה לה
טוב מאוד.

את המחשבות וההרהורים האמיתיים
שלי, איזה תענוג זה להיפטר לחודשיים
מהספחת הזו ששמה בית-ספר — ו-
אחר-כך הייתי כותבת חיבור מלוקק
על כמה טוב ונעים היה ללמוד תורה
מפי מורינו החכמים והנבונים והנעי-
מים. אם היינו רק מעיזים בימים ההם
לרמוז שבית-הספר מאוס עלינו, היה ה-
מורה קוטף לנו את האוזניים.

★ ★ ★
החיבור של רוני היה קצת שונה.
כתבה היא:

הוי כמה קשה היה ללמוד כל ה-
שנה. כמה התעצבנתי לשמע המיבחן
בגיאוגרפיה ובהיסטוריה ובתנ"ך. כמה
עייתי לעשות את השיעורים שעות
על גבי שעות, לשבת ולנסות להיזכר
בכל הדברים שלמדנו בכיתה. וכמה מר-
גין היה לשמוע על חיבור פתאומי.
אבל גם דברים שמשמחים היו לנו ה-
שנה: כמה טוב היה לשמוע מפי מר
מנהל כי בכל יום שלישי ושישי נלך
לבריכה. כמה טוב היה לראות סרט
ניס בגיאוגרפיה. כמה נהדר היה להיות
קשרית (העזרת התורנית למזכירה)
דווקא ביום חמישי, היום עם השעות
הכי הקשות.

וכמה נעים היה לראות את המסכת
של חג החנוכה במקום ללמוד תורה.
או לעמוד בקור ולשמוע סיפור ארוץ.
אפילו משעמם. במקום ללמוד חשבון.
כמה שמחת שהמורה לחשבון לא באה
— אך כמה התאכזבתי כשבמקום זה
באה המורה לאנגלית.
וכמה מצחיק היה, במשך כל השנה,
לראות את התלמידים יושבים בכיתה

נער השבוע, כפי שאומר השיר, איננו
נער עוז. הוא צבע את עצמו בצבע זהב
והוא הפך לפסל, פסל חי. עוד מעט הוא
יעלה על הצלב המוזהב, מתחת לקסדה
המוזהבת, ויהפוך לגלעד זמני.
הדבר המסעיר הזה קורה במיסגרת מסע
האמנציפציה של ההומאים בארצות-הברית.
אז חוץ מהסגנון ברחובות עם סיסמאות
כמו "שחררו את אוסקר ווילד!" הם עושים
גם תערוכה. התערוכה האחרונה, שנערכה
בגלריה לארטיסטיקה בניו-יורק, הכילה לא
פחות מ-40 יצירות, המוקדשות לזכר ההר-
מו האלמוני שנפל בחזית וייטנאם.
בשיא האירוע הוזן הופיע הפסל קרלן
ג'פרי, לבוש בצבע זהב, וצלב את עצמו
על הצלב מעשה ידיו בגובה ארבעה מטר.
"זהו פסל זכרון לחברינו ההומוסקסוא-
ליים שנפלו בווייטנאם", אמר ג'פרי. "המל-
חמה אינה מבולה בין חייל שחור, לבן,
הומי או הטרן."